

PASTORALE EENHEID ELIA

Centraal secretariaat 'Den Bries'

Zuster Katharina - nieuwe abdis van de abdij O.L. Vrouw van Nazareth

"Bidden voor de hele wereld is de hoofdreden van ons bestaan.

Maar we zijn niet wereldvreemd.

*Deze week hebben we nog gebeden voor de Koerden,
in de hoop misschien het hart van een gewapende soldaat te beroeren"*

"Zes jaar lang heb ik gestreden met mijn roeping: is leven in een slotklooster wel echt wat ik wou?", bekent Katrien Michiels (56) - zuster Katharina. Zij is de dochter van Marie-Thérèse Claeys en Roger Michiels uit Sint-Michiels (Brugge), die beiden jarenlang actief waren in de parochieraad van Sint-Willibrord. Ze heeft twee zussen (Ann-Sophie en Sybil) en één broer (Filip). Ze volgde haar middelbaar in het lyceum Hemelsdaele en studeerde nadien pedagogie aan de KU Leuven.

Van de VKSJ naar Jeruzalem

"Ik was tijdens mijn tienerjaren zeer actief binnen de vksj van Sint-Willibrord en werd zelfs hoofdleidster. Na het behalen van mijn masterdiploma begon ik in Roeselare te werken als provinciaal vrijgestelde bij vksj. Het was een contract van zes jaar, maar halverwege deze drukke job met veel weekendwerk voelde ik de behoefte om even tot rust te komen. Ik kende de trappistenabdij van West-Vleteren en vroeg of ik mij in de vrouwelijke variant - het trappistinnenklooster van Brecht - enkele weken mocht onderdompelen in het gebed."

"Na die maand - het was in het jaar 1989 - vroeg ik mezelf voor het eerst in mijn leven af of leven als een zuster in een slotklooster iets voor mij zou zijn. Maar er was ook iets in mezelf dat zei: je bent zo actief binnen de jeugdbeweging, leven te midden van brave, trage en ingetogen zusters in een contemplatief klooster is niks voor mij. Bijgevolg koos ik er in 1992, na het aflopen van mijn contract bij vksj, voor om een jaar als vrijwilligster te gaan werken in een hostel in Jeruzalem. Ik heb een stuk van mijn hart verloren in het Heilig Land, maar meer duidelijkheid over welke weg ik in mijn leven wou ingaan, kreeg ik niet na een jaar Israël."

Van 'De Ark' naar het slotklooster

"Daarna trok ik naar De Ark in Moerkerke: een gemeenschap waar mensen met een beperking samenwonen met 'gezonde' mensen. Door maanden samen te leven als gelijkwaardige mensen, vraag je je op den duur af wie nu echt een 'beperking' heeft. Want alle mensen hebben beperkingen. Maar na vijftien maanden in De Ark merkte ik dat ook dit mijn weg niet was. In januari 1995 besliste ik om, na zes jaar van twijfels en strijd, om toch in het trappistinnenklooster van Brecht in te treden."

"Sindsdien leef ik in dit slotklooster. Ik heb nog geen moment spijt gehad van mijn beslissing en nooit meer twijfels gehad over mijn roeping. Dat was het grote voordeel van zes jaar innerlijke strijd. We leven hier samen met 24 zusters: elf van hen zijn 80-plussers, acht zijn jonger dan 65. Ik ben de tweede jongste van de groep. Als trappistinnen leven we volgens de regels van Sint-Benedictus: 'ora et labora'. Bidden en werken.

De hoofdreden van ons bestaan is bidden. Zes keer per dag gaan we in groep bidden in onze kerk. Het eerste gebed start om 4.30 uur, het laatste om 19.30 uur.”

Voorbeden

”Voor wie niet gelooft, is dit een zeer moeilijke manier van leven. Want het gebed is de enige zin van ons leven. Het is de enige reden om als gezonde mensen dit leven te leiden. We geloven er echt in dat we met onze gebeden iets kunnen doen voor de wereld. We zijn ervan overtuigd dat we iets zinvol doen door pijn, lijden en allerlei problemen voor God te brengen, want zo kunnen we misschien mee het goede bewerkstelligen.”

”Elke gebedsdienst telt voorbeden. dat gaat van kleine voorbeden voor zieke zusters in onze gemeenschap of voor onze familieleden. Maar ook grote voorbeden voor de wereldproblemen, zoals de recente invasie van het Turkse leger in Syrië, het lot van de vluchtelingen, problemen in Afrika. In feite is bidden hetzelfde als bloed geven: je weet dat je iets goed doet, maar je weet nooit wie er wel bij vaart. Ik durf geloven dat wij met onze gebeden het hart van een soldaat raken die momenteel met een geweer in zijn handen Noord-Syrische dorpen binnenvalt. Of misschien raken onze gebeden een hoge piet die beslist over oorlog of vrede....”

Niet wereldvreemd

”We vermijden contact met de buitenwereld, omdat dit ons leven van gebed verstoort. Maar we zijn niet wereldvreemd. Er is hier geen televisie, maar er is wel elke dag een krant vrij ter beschikking. 's Avonds wordt er voorgelezen uit de krant, tijdens de maaltijd. Want de zusters mogen niet met elkaar praten gedurende het eten. Dank zij die voorleessessies blijven we op de hoogte van de actualiteit in de wereld.”

Zeepbedrijf

”De regel van Benedictus gebiedt naast bidden ook werken. Trappistinnen zijn zeer ‘aards’, we leven heel basic, met beide voeten op de grond. We houden niet van tierlantijntjes of veel tralala. In tegenstelling tot de mannelijke trappisten hebben wij geen brouwerij, maar wel een zeepbedrijfje. Vaak zeg ik al lachend: het schuimt ook, maar het is geen bier. We verkopen zelfgemaakte, natuurlijke toiletzepen, shampoo, badschuim en afwasmiddelen. Kortom : een assortiment voor lichaamsverzorging en onderhoudsproducten, onder het merk TRAPP.”

”Dat zeepbedrijfje is nodig om in ons eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Ten onrechte enken vele mensen dat wij ferm gesubsidieerd worden door de overheid. Ons klooster werd in 1950 gebouwd, is mooi en groot, maar dat zorgt voor hoge energie- en onderhoudskosten. Onze stichting in Brecht is 70 jaar oud, maar de trappistinnen in Europa gaan terug tot het einde van de elfde eeuw”, aldus zuster Katharina, die na een interne verkiezing tot abdis verkozen werd door haar medezusters.

Wandelen, fietsen en... zwemmen

En heeft de abdis nog tijd voor een hobby? Zuster Katharina: ”Ik voel elke dag de behoefte om eventjes naar buiten te gaan en doe dan een wandeling van een half uurtje. Binnen ons kloosterdomein zijn er twee vijvers, tijdens de zomer zwem ik er elke dag in. En als ik naar een vergadering moet, voor overleg met de abt van de trappistenabij van Westmalle, neem ik de fiets. Beweging doet mij goed....”.